

Arrest

nr. 107 467 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Andietse origine te zijn. U werd geboren op 4 november 1990 in de Dagestaanse stad Khasavyurt.

Uw ouders gingen uiteen toen u nog heel jong was, maar uw vader, K.G. (O.V. 6.772.841), hertrouwde. Van 2004 tot 2009 verbleef u samen met uw vader en jullie gezin in Duitsland omdat uw vader in Dagestan problemen kende.

In december 2009 moesten jullie Duitsland verlaten en keerden jullie naar Dagestan.

In Dagestan kreeg uw vader echter opnieuw problemen, naar aanleiding waarvan hij in november 2009 samen met uw stiefmoeder, A.G. (O.V. 6.723.634), en hun 2 zonen naar België kwam en er asiel aanvraagde.

Na hun vertrek woonde u bij uw biologische moeder in het dorp Zilo. In februari 2011 trok u vervolgens in bij uw grootmoeder in Khasavyurt en zocht er werk. In maart 2011 ging u aan de slag als beveiligingsagent in een nabijgelegen winkelcomplex.

Uw problemen begonnen toen u op 24 mei 2011 tijdens uw diensturen schoten hoorde. De schoten kwamen van op straat en u ging samen met een vriend kijken wat er aan de hand was. Toen jullie daar aankwamen zagen jullie iemand op de grond liggen, die vervolgens met de ambulance werd weggebracht. Van de omstaanders vernam u dat een politieagent vanuit een voorbijrijdende wagen met een machinegeweer beschoten was. Enkele minuten later stopten er verschillende minibussen met daarin gewapende, gemaskerde mannen. Ze duwden u, uw vriend en nog verschillende andere mensen in een minibus en brachten jullie over naar een voor u onbekend gebouw op een voor u onbekende plaats. Daar werden jullie vastgehouden, geslagen en ondervraagd. Men wilde namelijk dat iemand de moord op de agent, die later in het ziekenhuis overleed, bekende.

Uiteindelijk mochten u en uw vriend de volgende ochtend rond 5u vertrekken. Jullie stapten te voet terug naar huis. Na uw vrijlating ging u naar het ziekenhuis van Khasavyurt om er een medische expertise te laten opmaken aangezien uw lichaam bedekt was met blauwe plekken als gevolg van de mishandeling tijdens uw vasthouding. Omdat u verteld had dat u door de ordediensten geslagen werd, weigerde men echter een medische expertise uit te voeren.

De volgende dag kwam een politieagent naar het huis van uw grootmoeder. Hij stelde u vragen en noteerde uw gegevens omdat u nog steeds verdacht werd van de moord op de politieagent. Uit angst om nog meer problemen te krijgen, vertrok u naar uw moeder in het dorp Zilo. Daar verbleef u tot aan uw vertrek.

Begin november 2012 ontving u een convocatie om u aan te melden in Machatsjkala. U ging deze convocatie ophalen bij het postkantoor op 7 november 2012, maar bood zich nooit aan. U had toen immers reeds besloten om Dagestan definitief te verlaten.

Enkele maanden eerder had er in uw dorp namelijk een contraterroristische operatie plaatsgevonden. Iedereen in het dorp, u inclusief, werd hierbij gecontroleerd en verschillende mensen werden vervolgens meegenomen. Anderen werden later geconvoceerd.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 15 november 2012. U logeerde eerst nog enkele dagen bij uw grootmoeder in Khasavyurt, van waaruit u vervolgens naar Grozny ging. Vanuit Grozny vertrok u op 15 november 2012 met een bus naar Oekraïne. Daar stapte u over op een andere bus, die u naar België bracht.

U bereikte België op 19 november 2012. Pas op 13 december 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u door uw autoriteiten valselijk verdacht werd van de moord op een politieagent (CGVS, p. 3).

U slaagde er echter niet in om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo dient er eerst en vooral op gewezen te worden dat u pas ruim 3 weken na uw aankomst in België een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

U betrad het Belgische grondgebied immers reeds op 19 november 2012 (CGVS, p. 12) en vroeg pas op 13 december 2012 asiel aan.

U argumenteerde dat u pas in december asiel aanvraagde omdat u nog moest wachten op documenten in verband met uw werk die u zouden worden toegestuurd omdat "iedereen" u aangeraden had niet zonder documenten op het interview te verschijnen (CGVS, p. 12-13).

Deze verklaring is echter niet afdoende. Zo moet er vooreerst op gewezen worden dat u na het uitbreken van uw problemen nog anderhalf jaar in uw land van herkomst hebt verbleven – u kreeg problemen op 24 mei 2011 (CGVS, p. 14) en verliet Dagestan op 15 november 2012 (CGVS, p.12)- zonder dat u, met uitzondering van een convocatie die u ontving enkele dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 10), persoonlijk nog problemen hebt gekend (CGVS, p. 17). Bovendien had u reeds enkele maanden voor uw vertrek besloten om uw herkomstland te verlaten, waarna u uw uitreis en documenten regelde (CGVS, p. 19).

Bijgevolg had u voor uw vertrek uit Dagestan nog voldoende tijd om een document van uw werk te verkrijgen.

U stelde wel dat u enkele dagen na uw vasthouding op 24 mei 2012 van Khasavyurt naar het dorp Zilo verhuisde omdat u vreesde dat u in Khasavyurt nog meer problemen zou kennen (CGVS, p. 20-21).

Er moet echter op gewezen worden dat uw grootmoeder nog steeds in Khasavyurt woonde, vlak naast uw toenmalige werkplaats, en u voor uw vertrek uit Dagestan zelfs nog enkele dagen bij haar hebt verbleven (CGVS, p. 4).

Bijgevolg beschikte u over voldoende mogelijkheden om voor uw vertrek reeds een attest van uw werk te verkrijgen.

Uw argument dat "iedereen" u gezegd zou hebben dat u niet zonder bewijzen asiel zou kunnen aanvragen, ten slotte, is geen afdoende reden om bijna een maand te wachten om asiel te vragen. Te meer omdat uw vader en stiefmoeder reeds een asielaanvraag hadden ingediend en zij bijgevolg op de hoogte waren van de voorwaarden waaraan een asielaanvraag moet voldoen.

Van iemand die zijn land ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging om zich vervolgens op internationale bescherming te beroepen, mag immers verwacht worden dat hij zijn vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt.

Zodoende dient uw asielaanvraag als laattijdig te worden beschouwd.

Hierdoor wordt de ernst van de door u verklaarde vrees in belangrijke mate ondergraven.

Verder bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas en toonde u weinig interesse in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen, zowel voor als na uw vertrek uit uw herkomstland.

Zo kende u de naam niet van de politieagent die op 24 mei 2011 beschoten werd en later aan zijn verwondingen overleed (CGVS, p. 14). Het was nochtans naar aanleiding van dit incident dat u op 24 mei 2011 samen met uw vriend meegenomen en vervolgens urenlang vastgehouden, ondervraagd en geslagen werd (CGVS, p. 3 en 14-15). Bovendien werd u door de politie ook van zijn moord verdacht (CGVS, p. 18).

Zijn naam staat nochtans duidelijk vermeld in het internetartikel dat u bij het Commissariaat-generaal voorlegde, net als het precieze moment waarop de beschieting plaatsvond.

Want ook hieromtrent waren uw verklaringen nogal vaag. Rond welk uur de agent beschoten werd, wist u niet. U kon enkel zeggen dat het schietincident plaatsvond overdag, meer bepaald 's middags of in de namiddag of alleszins in het midden van de dag (CGVS, p. 14).

Wanneer deze agent aan zijn verwondingen overleed, kon u evenmin zeggen (CGVS, p. 19). Ook deze informatie is nochtans heel gemakkelijk op het internet terug te vinden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Daarnaast wist u niet of er een onderzoek kwam naar de moord op de politieagent (CGVS, p. 17), hoewel ook deze informatie probleemloos op het internet gevonden kan worden.

Verder kon u niet zeggen bij welke dienst u zich overeenkomstig de door u voorgelegde convocatie moest aanmelden, enkel dat u zich naar Machatsjkala moest begeven.

U opperde dat u zich misschien moest aanbieden bij de politie, maar stelde dat op de convocatie zelfs niet vermeld staat bij welke dienst u moest verschijnen (CGVS, p. 10), wat nochtans wel het geval is. Op de convocatie staat duidelijk te lezen dat u zich moet aanmelden bij de UBOP. Er staat zelfs voluit geschreven waarvoor de afkorting UBOP staat: Afdeling ter bestrijding van georganiseerde misdaad. Voorts verklaarde u dat u deze convocatie op 7 november 2012 ging afhalen op het postkantoor in uw dorp (CGVS, p. 10).

Op de convocatie staat nochtans ingevuld dat ze per koerier werd afgeleverd. Zo zou de convocatie persoonlijk bezorgd zijn door Luitenant M.M.A., districtsagent.

Uw verklaringen hieromtrent vallen bijgevolg niet te rijmen met de inhoud van de door u voorgelegde convocatie.

Aangaande deze convocatie moet trouwens ook opgemerkt worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit ervan. Zo werd niet ingevuld in welke hoedanigheid u zich moet aanmelden voor ondervraging en staat niet vermeld in het kader van welke zaak u opgeroepen wordt. Ook de stempel in de linkerbovenhoek werd niet ingevuld. Tot slot is het opmerkelijk dat op de plaats waar de naam, voornaam en familienaam dient te worden ingevuld van de persoon die de convocatie van de koerier in ontvangst heeft genomen en zijn band tot de geconvoceerde de naam van de koerier staat ingevuld, met name M.M.A..

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u een oom heeft die bij de politie werkt (CGVS, p. 8).

In het licht van deze vaststellingen heeft deze convocatie onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Vervolgens wist u niet of uw vriend, die op 24 mei 2011 samen met u werd meegenomen en de volgende ochtend ook samen met u vrijkwam, na jullie vrijlating nog problemen zou hebben

gekend (CGVS, p. 21). U liet ook na hiernaar te informeren omdat hij eigenlijk eerder een kennis dan een vriend was en u niet over zijn telefoonnummer beschikte.

Gevraagd waarom u niet op een andere manier gepoogd had om hierover informatie in te winnen, antwoordde u slechts dat u dit naliel omdat u zelf problemen had (CGVS, p. 21). Deze verklaring is niet afdoende.

Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst zou proberen te achterhalen of uw vriend na jullie vrijlating nog problemen kende net omdat u problemen had en hij bij uw problemen betrokken was geweest.

Ook in de afwikkeling van de door u aangehaalde problemen na uw vertrek uit uw herkomstland toonde u weinig interesse.

Zo liet u zelfs na te informeren of er na uw vertrek uit Dagestan ginder nog iets is gebeurd met betrekking tot uw problemen (CGVS, p. 19). U wist verder niet of de echte dader van de moord op de politieagent ondertussen gevat is en heeft ook dit op geen enkele manier proberen te achterhalen (CGVS, p. 19-20).

Gevraagd waarom u zich hierover niet geïnformeerd heeft, vroeg u slechts waarom u dit zou moeten weten (CGVS, p. 20), wat uw desinteresse enkel versterkt.

Aangezien alle hierboven opgesomde elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover concrete en gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag ook verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover beter te informeren, wat in casu evenmin het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van asielrelaas ernstig ondermijnd. Uw desinteresse in het verdere verloop van de door u ingeroepen problemen ondermijnt tevens de ernst van de door u verklaarde vrees.

Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde, is het verder weinig aannemelijk dat u zich na het uitbreken van uw problemen bij uw moeder in het dorp Zilo ging vestigen om aan verdere problemen te ontsnappen. U had namelijk uw officiële registratie in dit dorp (CGVS, p. 4).

Indien de autoriteiten u nog meer problemen wilden berokkenen, zou dit bijgevolg de eerste plaats zijn waar ze u zouden zoeken eenmaal ze achterhaald hadden dat u niet langer bij uw oma verbleef.

Gevraagd naar een verklaring hiervoor, stelde u dat het uw bedoeling was om de stad te verlaten omdat het risico daar te groot was om opnieuw problemen te kennen.

U argumenteerde dat u naar Zilo ging aangezien uw moeder er woonde, dit dorp klein en afgelegen is en u wist dat het daar rustig en veilig was. U voegde er nog aan toe dat het feit dat u niet langer in de stad verbleef niet noodzakelijk betekende dat u naar het adres van uw registratie was gegaan, u kon naar om het even waar vertrokken zijn (CGVS, p. 21).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Te meer omdat u zich ook elders had kunnen vestigen. U heeft namelijk nog een zus in het dorp Kutam (CGVS, p. 3) en zelfs een oom en tante die in de Russische republiek Tsjoevasjië verblijven (CGVS, p. 6).

Deze argumentatie biedt trouwens nog steeds geen verklaring waarom u het risico nam om u op het adres van uw officiële registratie te vestigen om te ontkomen aan verdere problemen met uw autoriteiten.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Tot slot maakte u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst nog iets te vrezen zou hebben.

Zo kende u na het bezoek van de politieagent de dag na uw vrijlating persoonlijk geen problemen meer (CGVS, p. 17 en 19).

U ontving begin november 2012 wel nog een convocatie om u aan te bieden voor ondervraging, maar u had geen idee waarom of in het kader van welke zaak u ondervraagd zou worden (CGVS, p. 10-11). U vermoedt dat deze convocatie verband hield met uw aanhouding en dus met de moord op de politieagent (CGVS, p. 18), maar u kon dit vermoeden geenszins hard maken.

U heeft immers zelfs niet eens nagevraagd waarom u opgeroepen werd (CGVS, p. 18), niettemin u een oom heeft die bij de politie werkt (CGVS, p. 8).

Bovendien heeft u behalve deze convocatie verder geen convocaties meer ontvangen (CGVS, p. 11), hoewel u zich nochtans nooit hebt aangeboden (CGVS, p. 3).

Zoals hierboven reeds aangehaald, bestaan er trouwens ernstige twijfels over de authenticiteit van de convocatie in kwestie. U maakte ook nog melding van een contraterroristische operatie die plaatsvond in uw dorp enkele maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 11 en 19). Bij deze operatie werd u echter gewoon

zoals alle andere dorpelingen aan een controle onderworpen, maar ondervond u persoonlijk geen problemen (CGVS, p. 19).

Verder beschikt u over geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Dagestan problemen zou kennen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, rijbewijs, een attest van uw werk en een internetartikel over een inval in het dorp Gimry) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw binnenlands Russisch paspoort en rijbewijs bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die hier niet betwist wordt, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

In het door uw voorgelegde attest staat te lezen dat u van 1 maart 2011 tot 1 juni 2011 daadwerkelijk als bewaker heeft gewerkt bij het bedrijf 'Daitov P.C.' Hoewel niet betwijfeld wordt dat u voor dit bedrijf hebt gewerkt, is het opmerkelijk dat u volgens dit attest werkelijk tot 1 juni 2011 hebt gewerkt, terwijl u zelf aangaf dat u na uw vrijlating, in de ochtend van 25 mei 2011 (CGVS, p. 14-15), niet meer naar uw werk bent gegaan (CGVS, p. 16).

Het internetartikel ten slotte gaat over een operatie in het dorp Gimry, maar heeft evenmin betrekking op de problemen die u persoonlijk gekend zou hebben in Dagestan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 april 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "beginselen van behoorlijk bestuur" en het "verbod van willekeur".

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“Steeds blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.”*

Hij voert aan dat de *“gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non)”* in zijn verklaringen niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker verklaart vervolgens dat dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot *“tal van eigen beweringen dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige - verkeerde - interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaringen van verzoeker”* (zie p. 4).

Volgens verzoeker is de commissaris-generaal (zie p. 4) *“in de eerste plaats op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen”*.

Verzoeker laat gelden dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 4) *“verwijst naar derden en ook hun naam geeft”*, zoals in casu M.M.A., de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *“net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn”*.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en werpt op dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoeker stelt dat er op het Commissariaat-generaal een (zie p. 5) *“vast systeem”* bestaat voor mensen afkomstig uit Dagestan, waar eerst wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, doch nadien wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, het gebrek aan bewijzen en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan.

Dat verzoeker enige tijd heeft gewacht om zijn asielaanvraag in te dienen, wijt hij aan het feit dat hij (zie p. 5) *“werd opgevangen door zijn familie, diende hij te bekomen van de ondergane gebeurtenissen en is het zo dat een aantal documenten opgevraagd waren in zijn geboorteland”*. Hij stelt dat hij de komst van deze documenten heeft afgewacht, wat hem *“niet ten kwade kan geduid worden”*. Dit geldt volgens verzoeker *“des te meer gezien het feit dat de vader en stiefmoeder van verzoeker reeds asiel hadden aangevraagd en waren afgewezen geworden juist omdat zij onvoldoende bewijsstukken hadden”*.

Verzoeker legt uit dat hij na zijn problemen in mei 2011, nog in zijn land is gebleven om (zie p. 6) *“te zien wat er verder zou gebeuren”*. Hij stelt dat hij al maanden de beslissing had genomen om, als de problemen niet zouden ophouden, zijn land te verlaten, (zie p. 6) *“doch het is pas in november 2012 dat voor eens en voor altijd duidelijk werd dat de problemen zouden blijven”*.

Hij geeft toe dat hij de naam van de politieagent niet kent; hij stelt aangaande diens dood er (zie p. 6) *“in de verste verte niets mee te maken”* te hebben en wijst er op dat het internetartikel alle informatie inzake de moord bevat. Hij legt uit dat hij zich *“(zie p. 6) in de eerste plaats om zijn eigen lot bekommerde, eerder dan dit van een politie-agent die hij niet kende”*; hij acht dit *“een normale reactie”*.

Verzoeker stelt dat hij de convocaties voorlegt zoals hij ze ontvangen heeft. Hij is verder van oordeel dat (zie p. 6) *“juist uit de inhoud en de opmaak blijkt dat het authentiek is”*, gezien het document volgens hem *“uiteraard volledig ingevuld geworden (zou) zijn”* indien het een aangekocht stuk betrof.

Hij laat verder gelden dat hij in de eerste plaats oog had voor zijn eigen lot, waardoor hij niet kan zeggen wat er verder is gebeurd met zijn vriend.

Dat verzoeker niet meer kan vertellen over de afwikkeling van zijn problemen, wijt hij aan het feit dat hij niet wil opvallen (zie p. 7) *“door vanalles en nog wat te gaan opvragen bij wie dan ook”*, omdat de situatie zeer gevaarlijk is voor hem, waardoor hij zich *“gedeisd dient te houden en opvallend dient te blijven” (sic)*.

Verzoeker verklaart vervolgens uit dat hij verhuisd is naar Zilo, (zie p. 7) *“omdat dit afgelegen is in de Bergen” (sic)* en er slechts één politieagent is; hij stelt dat hij zich daar heeft geregistreerd *“omdat hij een registratie diende te hebben”*, maar dat het in zijn land van herkomst niet verplicht is om op zijn registratieadres te wonen *“zodat dit geen indicatie kon zijn voor het werkelijk verblijfsadres van verzoeker”*.

Hij benadrukt nog dat (zie p. 7) *“er wel degelijk nog een convocatie was verstuurd geworden in november 2012”*; volgens hem was hij *“ongetwijfeld opgepakt geworden en niet meer teruggekeerd”* indien hij hierop was ingegaan.

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Hij laat gelden dat de argumenten in de bestreden beslissing (zie p. 8) *“te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker”*.

Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem op het Commissariaat-generaal werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 8) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*. Hij wijst er op dat het een *“essentieel rechtsprincipe (is) dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Hij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst er op dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker gaat vervolgens in op de situatie in Dagestan en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en preciaire situatie aldaar.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen van het Vluchtelingenverdrag, zoals weergegeven in artikel 1, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Dagestan en uit de buurrepublieken. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde (zie p. 9) *“une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*.

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in zijn land van herkomst daartegen geen beletsel is.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Hij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, *“die er geenszins op verbeterd is”*.

Hij verwijst (zie p. 10) *“naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 11) *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing (zie p. 12) *“te annuleren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker op de vlucht uit zijn land, pas ruim drie weken na zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende; hij betrad het Belgische grondgebied op 19 november 2012 (zie het verhoorverslag van 13 maart 2013, p. 12) en vroeg pas op 13 december 2012 asiel aan.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker dienaangaande gelden dat hij *“werd opgevangen door zijn familie, diende hij te bekomen van de ondergane gebeurtenissen en is het zo dat een aantal documenten opgevraagd waren in zijn geboorteland”*. Hij stelt dat hij de komst van deze documenten heeft afgewacht, wat hem *“niet ten kwade kan geduid worden”*. Dit geldt volgens verzoeker *“des te meer gezien het feit dat de vader en stiefmoeder van verzoeker reeds asiel hadden aangevraagd en waren afgewezen geworden juist omdat zij onvoldoende bewijsstukken hadden”*.

De verklaring van verzoeker dat hij wachtte op documenten kan zijn late asielaanvraag echter niet verschonen, gezien (i) verzoeker na het uitbreken van zijn problemen nog anderhalf jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven zonder dat hij, met uitzondering van een convocatie die hij ontving enkele dagen vóór zijn vertrek (zie het verhoorverslag, p. 10), persoonlijk nog problemen heeft gekend (zie het verhoorverslag, p. 17); (ii) hij reeds enkele maanden vóór zijn vertrek besloten had om zijn herkomstland te verlaten, waarna hij zijn uitreis en documenten regelde (zie het verhoorverslag, p. 19); (iii) zijn grootmoeder nog steeds in Khasavyurt woonde, vlak naast zijn toenmalige werkplaats nota bene, en hij vóór zijn vertrek uit Dagestan bovendien nog enkele dagen bij haar heeft verbleven (zie het verhoorverslag, p. 4); (iv) zijn vader en stiefmoeder in België reeds een asielaanvraag hadden ingediend en ze bijgevolg op de hoogte waren van de voorwaarden waaraan een asielaanvraag moet voldoen.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij na zijn problemen in mei 2011, nog in zijn land is gebleven om *“te zien wat er verder zou gebeuren”*, dat hij al maanden de beslissing had genomen om, als de problemen niet zouden ophouden, zijn land te verlaten, *“doch het is pas in november 2012 dat voor eens en voor altijd duidelijk werd dat de problemen zouden blijven”*, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal immers duidelijk dat hij reeds enkele maanden vóór zijn vertrek, met name sinds de contra-terroristische actie in zijn dorp, had beslist zijn land te verlaten, alsook dat hij zijn papieren om te vertrekken al had toen hij de convocatie ontving (zie het verhoorverslag, p. 19)

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoeker voor zijn vertrek uit Dagestan nog voldoende tijd had en over voldoende mogelijkheden beschikte om een bewijsstukken te verkrijgen.

Het feit dat verzoeker na zijn aankomst in België zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is bijgevolg een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en keert zich tegen de ernst van de voorgehouden vervolging.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker onaannemelijk onwetend was over kernelementen in zijn asielrelaas.

Zo kende verzoeker de naam niet van de politieagent die op 24 mei 2011 beschoten werd en later aan zijn verwondingen overleed (zie het verhoorverslag, p. 14), noch wist verzoeker rond welk uur de agent beschoten werd (zie het verhoorverslag, p. 14).

Het was nochtans naar aanleiding van dit incident dat verzoeker op 24 mei 2011 samen met zijn vriend meegenomen en vervolgens urenlang vastgehouden, ondervraagd en geslagen werd (zie het verhoorverslag, p. 3, 14,15) en door de politie van moord werd verdacht (zie het verhoorverslag, p. 18).

Deze onwetendheid staat in schril contrast met de vermeldingen in het internetartikel zelf van de naam van de politieagent en het precieze moment waarop de beschieting plaatsvond, dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voorlegde.

Verzoeker wist evenmin wanneer deze agent aan zijn verwondingen overleed (zie het verhoorverslag, p. 19), noch of er een onderzoek kwam naar de moord op de politieagent (zie het verhoorverslag, p. 17), terwijl deze informatie gemakkelijk op het internet terug te vinden is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Ook met betrekking tot de voorgelegde convocatie was verzoekers kennis opvallend beperkt.

Zo wist hij niet bij welke dienst hij zich moest aanmelden en verklaarde hij dat dit niet vermeld staat op de convocatie (zie het verhoorverslag, p. 10), terwijl op de convocatie duidelijk te lezen staat dat verzoeker zich moet aanmelden bij de UBOP.

Voorts verklaarde verzoeker dat hij deze convocatie op 7 november 2012 ging afhalen op het postkantoor in zijn dorp (zie het verhoorverslag, p. 10), terwijl op de convocatie ingevuld staat dat ze per koerier werd afgeleverd en persoonlijk bezorgd werd door luitenant M.M.A., districtsagent.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker niet wist of zijn vriend, die op 24 mei 2011 samen met hem werd meegenomen en de volgende ochtend ook samen met hem vrijkwam, na deze vrijlating nog problemen zou hebben gekend; verzoeker liet bovendien na hiernaar te informeren (zie het verhoorverslag, p. 21).

Ook in de afwikkeling van zijn eigen problemen toonde verzoeker weinig interesse na zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Zo liet verzoeker na te informeren of er na zijn vertrek uit zijn land nog iets is gebeurd met betrekking tot zijn problemen (zie het verhoorverslag, p. 19), hij wist niet of de echte dader van de moord op de politieagent ondertussen gevat is en heeft ook dit op geen enkele manier proberen te achterhalen (zie het verhoorverslag, p. 19, 20).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij de naam van de politieagent niet kent omdat hijzelf er *"in de verste verte niets mee te maken"* heeft; hij wijst er op dat het internetartikel alle informatie inzake de moord bevat en dat hij zich *"in de eerste plaats om zijn eigen lot bekommerde, eerder dan dit van een politie-agent die hij niet kende"*. Hij legt verder uit dat hij niet kan zeggen wat er verder is gebeurd met zijn vriend omdat hij in de eerste plaats oog had voor zijn eigen lot. Dat verzoeker niet meer kan vertellen over de afwikkeling van zijn problemen, wijt hij dan weer aan het feit dat hij niet wil opvallen *"door vanalles en nog wat te gaan opvragen bij wie dan ook"* (sic), omdat de situatie zeer gevaarlijk is voor hem, waardoor hij zich *"gedeisd dient te houden en opvallend dient te blijven"* (sic).

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij inspanningen levert om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verzoeker maakt zijn blote bewering dat hij niet wil opvallen *“door vanalles en nog wat te gaan opvragen bij wie dan ook”*, omdat de situatie zeer gevaarlijk is voor hem, niet concreet; zijn bewering verschoont zijn nalatigheid niet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld op het Commissariaat-generaal, maar *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*, benadrukt de Raad dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse.

De stellingen van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij de naam van de politieagent niet kent omdat hij er *“in de verste verte niets mee te maken”* heeft, dat hij zich *“in de eerste plaats om zijn eigen lot bekommerde, eerder dan dit van een politie-agent die hij niet kende”* en dat hij in de eerste plaats oog had voor zijn eigen lot, waardoor hij niet kan zeggen wat er verder is gebeurd met zijn vriend, bevestigen slechts verzoekers desinteresse.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten slotte maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, nog vrees dient te hebben. Zo blijkt dat verzoeker na het bezoek van de politieagent de dag na zijn vrijlating persoonlijk geen problemen meer had (zie het verhoorverslag, p. 17, 19).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat *“er wel degelijk nog een convocatie was verstuurd geworden in november 2012”* en hij *“ongetwijfeld opgepakt geworden en niet meer teruggekeerd”* indien hij hierop was ingegaan, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor omtrent de convocatie verklaarde dat hij geen idee had waarom of in het kader van welke zaak hij ondervraagd zou worden (zie het verhoorverslag, p. 10, 11).

Hij kon zijn vermoeden dat deze convocatie verband hield met zijn aanhouding en dus met de moord op de politieagent echter niet hard maken (zie het verhoorverslag, p. 18). Zo heeft verzoeker niet eens nagevraagd waarom hij opgeroepen werd (zie het verhoorverslag, p. 18), niettemin hij een oom heeft die bij de politie werkt. Verder heeft verzoeker, behalve deze convocatie, geen convocaties meer ontvangen (zie het verhoorverslag, p. 11), hoewel hij zich op die ene convocatie nooit heeft aangeboden (zie het verhoorverslag, p. 3).

Bovendien hecht de Raad hoe dan ook geen bewijswaarde aan deze convocatie, gezien (i) niet werd ingevuld in welke hoedanigheid verzoeker zich moet aanmelden voor ondervraging en niet vermeld staat in het kader van welke zaak hij opgeroepen wordt; (ii) de stempel in de linkerbovenhoek niet werd ingevuld; (iii) de naam van de koerier, met name luitenant M.M.A., ingevuld staat op de plaats waar de naam, voornaam en familienaam dient te worden ingevuld van de persoon die de convocatie van de koerier in ontvangst heeft genomen en zijn band tot de geconvoceerde; (iv) uit informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten, en verzoeker verklaarde een oom te hebben die bij de politie werkt (zie het verhoorverslag, p. 8).

De blote bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat *“juist uit de inhoud en de opmaak blijkt dat het authentiek is”*, gezien de convocatie volgens hem *“uiteraard volledig ingevuld geworden (zou) zijn”* indien het een aangekocht stuk betrof, doet geen afbreuk aan bovenstaande concrete vaststellingen omtrent het document. De Raad volgt verzoeker niet wanneer die wil doen geloven dat fouten in de opmaak van een document, een bewijs zijn van authenticiteit.

Wat betreft de contra-terroristische operatie die plaatsvond in verzoekers dorp enkele maanden vóór zijn vertrek (zie het verhoorverslag, p. 11, 19), blijkt uit zijn verklaringen dat hij zoals alle andere dorpelingen aan een controle werd onderworpen, maar dat hij persoonlijk geen problemen ondervond (zie het verhoorverslag, p. 19).

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Dagestan, problemen zou kennen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Dagestan en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt en tevens verwijst naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* - die niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land

van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en door de Raad wordt gevolgd, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013" van 28 februari 2013 stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker *"louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt"* en zijn verwijzing naar *"recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"* -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE